

wima, et iggamees jonaš oigeks tõteggiafs kas:
wada, ning sedda rõmo maitsta, mis meelisse
trui tõteggemiseega ühes. Se peäle juhhatago
meie noort rahwast se taggatuslew jut.

Reppike õppetab Eisu tõdd teggema, ning tõ:
teggemiseft rõmo tundma.

Eisu juhhatati noolt jo wofki kallal tõdd kat:
suma ja oškas temma ka parrast head ja peni:
seft lõnga fehrata; agga et ta edew olli, ning
tõdd tehhes pea ärratüddines, ep olnud temma
tõdl ial joudo. Eiso agga otsis muud aiawitet
wahhele, ja emmal olli oigus üteldes: Eiso on
laisk tõteggia. Siiski temma weel ferimeks piddi
minnema, ja mis immelikul wiisil temmale abbi
tehti, sedda müüd feige wiitšimatta tüttarlapse
õppetuseks seie kirja pannakse.

Emmal olli ühhel päwal ridid pešta ja uut
fangast wirrotoda, piddi sepärrast ennamist feige
se päwa oues ollema, egga wõtnud temma Eisu

pešso jure, et se senni kama head ošsa lõngo
saaks walmistada; agga Eisu ep olnud muidoge
paljo piddo toas olles, liati müüd ferwadesel ai:
al, et Jummal andis sojemat ilma, panni tem:
ma aega iggawaks, fargas äkkitselt tõ kallalt
püsti ja ruttas leppikuse nattukeseks aiafs
kõndima. Noor rohhi tärkas üles, soja tule
õhk olli armas tunda ja linnud laulsid hulgal.
Eiso sai ni parrajat mele jahutamist kätte, et
pikkemat aega metsa wiis, kui ešlotsa temma
nou ep olnud; temma arrust ei piddandki kauaks
ollema, sest kui mele parralinne luggu kães, aeg
ikka ruttas. Ommeti wof sai kolm tundi täieste
puhkada, enne kui Eiso jälle tuppa sai. Hakkas
siis fehrajä jälle tõle, agga, et müüd toas istu:
des temma melest foggoni kolle luggu, siis wõt:
tis wofki kätte, kandis sedda oue, ja panni lag:
gedal rattast wallusašte jookšma; eh monni te:
kõia, kes mõda lüks, mõtles peälegi, tüttarlapse